

[Eva Møller]

ve; vi ønsker det ikke som et frilandsmuseum. Det er også for Det Konservative Folkeparti væsentligt og vigtigt, at miljøet i bred forstand har det godt; det var ikke nogen tilfældighed, at Det Konservative Folkeparti var et af partierne bag den første miljølovgivning. Vi ønsker at bevare – der er endda nogle, der siger, at det er det eneste, Det Konservative Folkeparti vil – men sådan oplever vi det ikke selv. Vi siger tværtimod, at vi vil forandre for at bevare de værdier, der nu er at bevare.

Men vi vil ikke væk fra det danske landskab, og vi vil ikke have, at alle skal bo i bysamfund, dels fordi vi holder af det danske landskab, dels fordi vi ved, at miljøproblemerne gennemgående er langt, langt større, hvis befolkningen klumper sig sammen i bysamfundene; lad os huske, at det er dér, de store miljøproblemer opstår. Derfor har vi også fra konservativ side fremsat beslutningsforslaget om den bæredygtige vækst og udvikling i landdistrikter og landsbyer.

Vi vil ikke have dem affolket, som jeg sagde, vi vil ikke have familielandbruget til at forsvinde, og vi vil ikke gøre det umuligt for mennesker at bo på landet og arbejde i byerne. Vi er rent faktisk i Det Konservative Folkeparti glade for, at der findes endog særdeles mange mennesker i det danske samfund, som gider køre langt for at komme på arbejde, mennesker, som er villige til at gøre en indsats for at sikre den mobilitet på arbejdsmarkedet, som er nødvendig, hvis Danmark skal klare sig i den internationale konkurrence, mennesker, som for den sags skyld også står til rådighed den dag, opsvinget kommer – og vi tror alle sammen på, at opsvinget kommer – og mennesker, som kan modvirke flaskehalsene ved at være mobile.

Hvis vi desuden ser på det at bo i landdistrikterne, er det jo ikke kun et spørgsmål om transport til og fra arbejde, for hvis det var det, kunne vi vel – næsten da i hvert fald – løse problemet med kollektiv transport, selv om der altså findes mennesker med skæve arbejdstider. Det gælder, som hr. Martin Glerup nævnte, slagteriarbejdere, visse fabriksarbejdere og en stor del af personalet i sundhedssektoren. Hvis vi tager alle de mange unge mennesker med, som har brug for en uddannelse, og som vi er interesseret i skal have en uddannelse, ved vi også, at de har mødetider, der ligger

skævt i forhold til det, vi kan kalde almindelig arbejdstid.

Hvis man også vil give disse mennesker ude på landet en fornuftig tilværelse, give dem mulighed for at udnytte de mange kulturelle tilbud, der findes, og give deres børn mulighed for at få kulturelle oplevelser – jeg har netop set, at der er nedsat en regeringskommission, som skal undersøge, hvordan børn kan få flere kulturelle oplevelser – så er det altså noget, der er vigtigt for regeringen. Det har det altid været for Det Konservative Folkeparti; vi satses på og håber på, at forældrene kan give dem disse kulturelle oplevelser. Jeg bemærkede godt, at regeringen ville give dem de kulturelle oplevelser i institutionerne, men det skal da ikke ke genere os, hvis de får både og. Men hvis forældrene skal give deres børn disse kulturelle oplevelser, er det nødvendigt, at man kan blive transporteret. Det vil sige, at vi har brug for den individuelle trafik som et tilskud til den kollektive trafik, som også vi ønsker, og derfor kan det altså ikke hjælpe, at vi forhindrer den individuelle trafik i at fungere. Jeg tror ikke, at et eneste af disse mange mennesker, der bor i landdistrikterne, lige så lidt som nogen af os, der bor i bydistrikterne, forstadsdistrikterne, eller hvad man nu vil kalde det, synes, at Danmark benzinmæssigt er et lavprisland. Jeg har i hvert fald ikke mødt nogen, som sagde, at Danmark var det lavprisland, som SF skriver.

Hvis vi tænker ganske få år tilbage, var en af de tilbagevendende problemstillinger, vi behandlede i Folketinget, og som alle var indstillet på at gøre noget ved, grænsehandelen. Vi var bekymret over alle de mennesker i Jylland – jeg kan ikke engang nøjes med at sige Sønderjylland, og hvis jeg siger det sydlige Jylland, skal jeg såmænd nok også fortolke det vidt og bredt – der kørte ned syd for grænsen og købte ind, fordi benzinen var billig og momsen lavere. Vi så de problemer, det gav for det sønderjyske erhvervsliv. Er der da derfor nogen grund til nu at synes, at det er en katastrofe, hvis vi et kort øjeblik skulle opleve, at lidt af handelen nord for grænsen kom tilbage? Jeg vil gerne understrege, at der stadig væk er en stor momsforskel på Danmark og Tyskland, og derfor er tilskyndelsen for tyskerne til at købe andet end benzin i Danmark ikke nær så stor, som den i sin tid var for os til at købe både benzin og andre varer i Tyskland.